

HANNAH LANGDON

Vánoce
v rytířském
sídle

BARONET

Vánoce v rytířském sídle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Hannah Langdon
Vánoce v rytířském sídle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vánoce
v rytířském
sidle

Vánoce
v rytířském
sídle

HANNAH LANGDON

Pro Rose
Já tě mám radši!

KAPITOLA 1

Večírek jiskřil pravým vánočním kouzlem, přestože sváteční sezóna teprve začínala. Spokojeně jsem se rozhlížela kolem sebe a pozorovala výsledky naší tvrdé – někdy dokonce vyčerpávající – práce za posledních několik týdnů. Moje společnost sice připravovala ještě další důležité společenské události, ale tahle byla největší. Konala se v honosné kopuli Victoria & Albert Museum a účastnili se jí významní influenceři a také hvězdy módního a televizního průmyslu. Přišla dokonce i moje matka, i když byla samozřejmě příliš úžasná na to, aby si udělala čas a promluvila si se mnou, obyčejnou organizátorkou akcí. Ale na téhle akci nebylo nic obyčejného. Prostor s vysokým stropem, galerií, podlahou a sloupy z mramoru, nemluvě o extravagantním skleněném lustru od Chihulyho zavěšeném uprostřed, hýřil závratnou nádherou. Lidé z pořádající televizní a filmové produkční společnosti nám k akci dali pouze stručné instrukce: volně kreativní; což je můj oblíbený styl.

„Samozřejmě chceme něco báječného,“ řekla China, která si nás objednala. „Musí to do světa křičet Vánoce, ale v žádném případě to nesmí být kýč, pokud to tedy není moc v protikladu.“

Sam, můj obchodní společník, se na mě podíval a usmál se. Na podobné požadavky jsme byli zvyklí a součástí naší práce bylo je přetlumočit a dodat našim klientům přesně to, co chtějí, a často i to, o čem ani nevěděli, že chtějí.

„Chápu,“ řekla jsem a pilně si zapisovala poznámky do notesu. „Nějaké konkrétní barevné schéma nebo celkové téma?“

China si mě prohlížela přimhouřenýma očima.

„No, *samozřejmě* v žádném případě nechceme přehnané vánoční téma – žádné, no, já nevím, soby nebo elfy nebo něco podobného.“

„Rozumím.“

„Ovšem vzhledem k našemu novému televiznímu pořadu je třeba připomenout módu, ale nesmí to ovládnout celý večírek.“

Všechno jsem si to zapsala. Pořad, o kterém se zmínila, měl populární formu, kdy se vezme skupina lidí – v tomto případě zkušených oděvních návrhářů –, kteří jsou posuzováni na základě toho, jak plní různé úkoly. Týden co týden se jeden z nich vyřadí, až zůstane jediná vyčerpaná duše, která je nakonec „korunována vítězem“.

„Takže,“ řekla jsem a podívala se na Chininu bezchybně nalíčenou tvář – jak dlouho jí asi *může* trvat, než se ráno vypraví ven? „Senzační, vánoční, ale ne nevkusné ani moc vánoční, trošku o módě. Do konce týdne vám předložíme nějaké návrhy.“

A teď, když jsem tu stála a přejížděla očima po vyzdobeném prostoru plném hostů, kteří překřikovali je-

den druhého a přitom mysleli jen na to, s kým by bylo nejužitečnější si promluvit, jsem si řekla, že jsme odvedli skvělou práci. Rozhodli jsme se využít jako téma samotný prostor, zejména ten úžasný lustr. Obrovské pravé vánoční stromky jsme nazdobili speciálně vyrobenými třpytivými skleněnými ozdobami. Z galerie visely rozměrné věnce, vytvořené ze stovek matně smaragdově zelených a zlatých koulí, a já se Samem jsme strávili celé hodiny balením prázdných krabic do lesklého papíru, převazovali je velikánskými mašlemi a pak je naskládali do vysokých hromad pod stromy. Nad nápady, vycházejícími z názvu prostoru „Kopule“, jsme přemýšleli týden. Nakonec jsme se rozhodli zapůjčit si obrovské skleněné polokoule, pod nimiž jsme vystavili repliky slavných šatů ve vkusných vánočních barvách. Pod jednou z nich byly královské svatební šaty ze smaragdově zeleného hedvábí se zlatými odlesky, pod další byla naaranžovaná imitace šatů Marilyn Monroe z filmu *Slaměný vdovec*, ale v zelené, ne v bílé barvě. Kopie vypadala úžasně a já bych si šaty strašně ráda vyzkoušela, jenže byly uložené pod skleněnou bání a já jsem se po vhodném oblečení musela poohlédnout někde jinde. Měli jsme tam dokonce i napodobeninu proslulých labutích šatů zpěvačky Björk, ovšem vytvořených z pavího peří. Pátrali jsme v archivech muzea po dalších pompézních vyobrazeních pávů, a to, které se nám zalíbilo nejvíc – nádherná tapeta od Waltera Cranea –, jsme pak předali umělci, který ho použil jako inspiraci pro design pozvánek, jídelních lístků a kartiček k označení míst u stolů. Čtyřčlenná kapela vyhrávala jazzové verze vánočních písní a koled a hostům byl nabízen koktejl, který barman vytvořil speciálně pro tuto příležitost z likéru Green Chartreuse. Třpytil se zlatým leskem a okamžitě si získal velkou oblibu.

„Je to triumf,“ řekl hlas vedle mě. Otočila jsem se a zjistila, že je to Sam. „Zase jsi to dokázala.“

„Děkuju. China mi řekla, že je *spokojená*, což je nejspíš největší výraz nadšení, jaké kdy projevila.“

„Viděl jsem tvoji matku. Vyjadřovala se velice pochvalně – říkala, že je to jeden z nejelegantnějších vánočních večírků, na jakém kdy byla. Mluvily jste spolu?“

Ironicky jsem se zasmála.

„Ne, jasně, že ne. Nehodlá se kamarádit s personálem – samozřejmě kromě tebe. A to, co řekla *tobě*, by mně nepřiznala ani ve snu.“

Sam účastně přikývl. Znali jsme se spolu roky, a přestože s mámou vycházel dobře, nikdy si nedělal iluze o tom, jak komplikovaný může být vztah mezi jí a mnou.

„Poslyš, Fallon, co kdybys už šla domů? Talitha a já se tady už o všechno postaráme. Poslední měsíc jsi skoro nespala; tak mám o tebe strach.“

Popravdě řečeno, měla jsem strach sama o sebe, ale rozhodně jsem zavrtěla hlavou.

„Díky, ale ne. Klienti ode mě očekávají, že zůstanu až do konce, a já zůstanu.“

„Myslím, že potřebuješ pauzu, miláčku. A ne jenom dnes večer, ale pořádné volno od práce.“

Pokřčila jsem rameny. „Jenže si ho vzít nemůžu, protože máme před sebou ještě strašnou spoustu akcí.“

„Akcí, na kterých jsi už všechnu práci odvedla. Talitha a já se od teď o všechno postaráme, a ty si zatím můžeš udělat volno.“

„A co bych jako dělala? Kam bych jela?“

„Někam – kamkoli, kde bys měla čas sama pro sebe? Myslím to smrtelně vážně, Fallon. Řekni aspoň, že o tom budeš uvažovat.“

„Dobře, budu o tom uvažovat,“ souhlasila jsem, ale ani na vteřinu jsem to neměla v úmyslu. „Ale teď se půjdu přesvědčit, že číšníci vědí, jaké víno se má podávat k jednotlivým chodům.“

Odpochodovala jsem od něj, odhodlaná zvládnout svoji práci precizně a dohlédnout na večírek až do konce, i když plosky mých chodidel křičely bolestí, oči se toužily zavřít a v hlavě mi vířily myšlenky na všechno, co musí dobře dopadnout.

Party skončila ve dvě hodiny ráno, ale já jsem odešla až skoro o půl čtvrté, protože jsem ještě zkontrolovala úklid a přesvědčila se, že všechno zůstalo bez poskvrnky. Často jsme pořádali akce na tak prestižních místech, jako bylo tohle, a chtěla jsem si být jistá, že nás tu rádi uvítají i příště.

Poděkovala jsem bohům všech taxíků, když se oranžové světlo s nápisem „volný“ objevilo téměř ihned, jak jsem vyšla z budovy. Vděčně jsem vpadla dovnitř, byla jsem ráda, že jsem se dostala pryč ze studeného nočního vzduchu. Dala jsem řidiči svoji adresu, zabořila se do sedadla a celou krátkou cestu domů zírala z okénka. Jakmile jsem byla uvnitř, pozdravila jsem svoji rozespalou fenku Runcible, odkopla boty a vyklouzla z nádherných šatů, které jsem měla na sobě. Opatrně jsem je pověsila na ramínko, abych je pak mohla vrátit Marcelle, návrhářce, od které jsem je měla zapůjčené.

Byla to vlastně jediná věc v mém bytě, která *byla* na svém místě: moje náročné standardy v práci se bohužel nevztahovaly na domov – a v bytě to vypadalo jako po katastrofě. Koš přetékal nevypraným prádlem, čisté oblečení čekalo, až ho uložím, všude byly rozházené knihy a časopisy a spousta použitých hrnků.

Koupelna se zdála být v pořádku, ale jen při zběžném pohledu; neodvažovala jsem se však pohnout žádnou z nesčetných lahviček či kelímků, protože jsem si byla jistá, že v koutech za nimi se skrývá špína.

Předstírala jsem sama před sebou, že v kuchyni udržuji hygienu na přijatelné úrovni, ale pravda byla taková, že na všem ležela vrstva mastné špíny a na malé kuchyňské lince byl takový binec, že to všechno uklidit a vyčistit mi připadalo jako herkulovský úkol. Nelíbilo se mi žít v brajglu, ale vzhledem k tomu, jak jsem byla vyčerpaná, mě ta představa drtila. Jednou nebo dvakrát jsem už začala, ale rychle se mě zmocnila panika a zoufalství, takže jsem udělala jen to nejnutnější a slíbila si, že si udělám čas, až budu mít míň práce. Což se nikdy nestalo.

Teď jsem stála v ložnici ve spodním prádle, a najednou jsem byla úplně neschopná dojít k jednoduchému rozhodnutí, co bych měla dál udělat: dát si sprchu, něco sníst, jít rovnou do postele? Moje mysl těkala mezi těmito základními možnostmi, jako by šlo o volbu mezi životem a smrtí. Cítila jsem, jak se mi rozbušilo srdce, a začala jsem zrychleně dýchat. Čím víc jsem se snažila donutit k rozhodnutí, tím víc jsem panikařila, až jsem se nakonec zhroutila na postel a začala plakat. Tělem mi škubaly silné vzlyky a v krku mě bolelo, jak jsem lapala po dechu. Veškerou svou pozornost jsem věnovala snaze se uklidnit, takže naléhavé klepání na dveře od bytu jsem zaregistrovala až po chvíli.

„Fallon! Fallon! Prosím tě, otevři!“

Byl to Samův hlas. Donutila jsem se vstát, zprudka jsem otevřela vchodové dveře a padla mu do náruče.

„Ach, miláčku, můj ubohý miláčku,“ řekl a objal mě. Kopnutím za sebou zavřel dveře a pak mi pomohl dojít k pohovce.

„No tak, dýchej, to je ono, dovnitř a ven,“ radil mi a třel mi přitom záda. Jeho konejšivý hlas konečně zaúčinkoval. Vzlyky se změnily ve škytání a pak, když se uvolnil sevřený hrudník, ustaly úplně a já jsem se začala uklidňovat.

„Promiň,“ posmrkla jsem a sáhla po papírovém kapesníku. „Jsem v pořádku, jenom kapku unavená.“

„Fallon,“ řekl přísně a utřel mi oči, jako by mi bylo pět let. „Nejsi v pořádku. Poznal jsem to dnes večer, a proto jsem za tebou přišel. Kdybys byla v pořádku, neseseděla bys tu ve čtyři ráno a nevzlykala ve spodním prádle.“

To mě rozesmálo, i když mi po tváři stále stékaly slzy.

„Za to spodní prádlo se taky omlouvám, ne, že by na tom záleželo,“ řekla jsem. „To víš, nečekala jsem tě. Půjdu si něco obléct – je mi zima.“

Odběhla jsem do ložnice a popadla župan. Vyhýbala jsem se přitom pohledu do zrcadla, protože jsem si byla jistá, že vypadám úplně příšerně. Když jsem se vrátila, Sam byl v kuchyňce a vařil čaj.

„Předpokládám, že nechceš nic silnějšího?“ zeptal se.

„Určitě ne, i když bych to možná potřebovala, jak se mě jistě chystáš poučit.“

„Poučuju tě jenom pro tvoje vlastní dobro. Odvedla jsi úžasnou práci pro naši firmu, ale pracovala jsi příliš tvrdě. Takhle v tom nemůžeš pokračovat, což ti jako tvůj přítel i jako tvůj obchodní partner nemůžu dovolit.“

„Ale v téhle roční době prostě nemůžu jen tak vypadnout – máme moc práce.“

„Nesouhlasím. Jak už jsem ti říkal, všechno je pod kontrolou, Talitha a já to zvládneme. Svým způsobem je to *nejlepší* období v roce, kdy si vzít volno, než se

na nás zase sesypou všechny další zakázky. Jsi na pokraji vyhoření, miláčku, a jestli to budeš dál přehánět, budeš pak potřebovat o to víc času. A co ty bolesti hlavy, co pořád máš?“

„S pomocí léků to zvládám,“ odsekla jsem trucovitě, i když jsem věděla, že má pravdu.

„No, tak to musím okamžitě zakročit,“ odpověděl. „Musíš si vzít na nějaký čas volno. Začínáš zítra.“

„Ale já mám zítra domluvený oběd s matkou,“ namítla jsem. „A kromě toho si v rámci zachování duševního zdraví každopádně potřebuju udělat doma trochu pořádek.“

Zatvářil se skepticky.

„Ha ha. Tak v pondělí.“

„V pondělí je poslední den před Vánocemi, do kdy se musí odevzdat všechny firemní papíry. Slibuju – fakt *slibuju* –, že potom si nějaké volno vezmu. Je mi jasné, že to potřebuju.“

Sam se usmál.

„Prima. Pěkná odpočinková pauza přes Vánoce ti udělá dobře.“

Kdybychom jen tehdy věděli, jak moje „pěkná odpočinková pauza“ skončí, možná by si nebyl tak jistý.

KAPITOLA 2

O PĚT DNÍ POZDĚJI

Pro mnoho lidí by představa být čtyři hodiny sami v autě s mojí matkou byla splněný sen, ale pro mě to byla noční můra. Nicméně jsme tu byly, řítily se po dálnici a pravděpodobně jsme byly obě rády, že se vzadu v autě s řidičem, které pro nás Douglas poslal, nacházelo několik lahví šampaňského.

„Ten tvůj kufr je moc malý – víš jistě, že sis s sebou vzala dost oblečení na celou dobu, co tam budeme?“

Uplynulo dvacet minut tichého popíjení od našeho posledního rozhovoru o tom, proč jsem si nenechala udělat melír, když mi vzhledem k tomu, co moje matka u mě považuje za pokročilý věk, určitě brzy začnou být vidět šediny – a tímhle to ticho přerušila. Je zvláštní, že, jak se zdá, ji věkem doháním, i když by ten rozdíl měl nejspíš zůstat pořád stejný. Ale to je pouze jedna z mnoha záhad, které matka nadšeně hýčká na své rozložitě hrudi. Další z těchto tajemství je totožnost mého otce a co přesně patří do jejího ranního „vitamínového mixu“.

Povzdechla jsem si a přála si, abych byla stulená doma na pohovce, dívala se na dopolední televizní program a hladila Runcible po hlavičce se střapatou srstí, a odpověděla: „Určitě mi to bude stačit. Konec-konců si jednu odpočinout a zotavit se, nic moc jiného dělat nechci, takže snad budu potřebovat jen pyžamo a fleecové legíny.“

Jak jsem částečně zamýšlela, matka se z toho málem zadusila šampaňským.

„Legíny?“ zasyčela. „Fallon, nevychovala jsem tě, abys nosila legíny. Prosím, řekni mi, že máš s sebou na sebe něco *slušného*, nebo budeme muset jít hned po příjezdu na nákupy. Přece jenom to jsou Vánoce – budeš se muset trochu blýsknout.“

A jak ona *rozhodně* zamýšlela, okamžitě jsem kapitulovala.

„Ne, samozřejmě že mám, to nebude potřeba.“

„A co ten koktejl ve stylu Jamese Bonda, který nám Douglas uspořádá na přivítanou? Máš na něj něco? Prosím tě, neříkej mi, že v tom kufru je jenom plechovka zlaté barvy ve spreji.“

Vyprskla jsem smíchy.

„To je *teda* nápad! Proč mě to nenapadlo? Ne, zítra mi něco přivezou – bude se ti to líbit.“

„Nejde o mě, miláčku. Říkala jsem ti, jak je Douglas do Bonda zblázněný, a byl by velice zklamáný, kdyby ses nesnažila.“

„Proč se mu to tak líbí? Dost mě to překvapilo, říkala jsem si, že je to tak trochu... já nevím, nejspíš klišé?“

„Je to nečekané,“ připustila máma, „ale je to prostě něco, co se mu zalíbilo od první chvíle, kdy vzal jednu z těch knížek do ruky. Zjevně má v domě v Yorkshiru docela slušnou sbírku memorabilií. Viděla jsem samozřejmě jeho Aston Martin, ale nic dalšího. Každ-

pádně kdyby nebyl takový fanoušek, nikdy bychom se nesetkali, takže to zřejmě tak mělo být.“

To byla pravda: moje matka a Douglas se seznámili na srazu fanoušků bondovek. On tam byl jako super-fanoušek a máma proto, že měla malou roličku – mrkněte a prošvihnete to – v *Chobotničce*, což spolu s její současnou slávou herečky v nekonečných televizních seriálech znamenalo, že byla pro takové příležitosti velice žádaná.

Na této tematické uvítací party bude ve svém živlu; já jsem se jí děsila a snášela jsem to jenom proto, že jsem měla Douglase ráda a on mě koneckonců pozval na Vánoce.

„Co si oblečeš ty?“ zeptala jsem se nervózně v očekávání zmínky o bílých bikinách. Ušklíbla se.

„Počkej a uvidíš. Hlavně si, prosím tě, dej záležet, aby byl tvůj outfit vhodný – a zábavný, miláčku. To tě přece nezabije.“

„Takže nemám vypadat jako ten padouch z bondovek Oddjob?“

Zaškaredila se na mě, ale neodpověděla, a tak jsme opět upadly do mlčení. Dívala jsem se z okna a na ubíhající krajinu. Byla jsem už tak zvyklá, že matka je frustrovaná a zklamaná tím, jak se jí v ničem nepodobám, že jsem měla tendenci toho využívat. Hlavně proto, aby si uvědomila, že nemá cenu se o to vůbec pokoušet. Tak ráda by měla okouzlující, charismatickou dceru, se kterou by se mohla předvádět a sdílet s ní zájem o šaty. I když vypadám naprosto přijatelně, a dokonce si užívám i vysoké podpatky, když na to mám náladu, přece jen jsem poněkud méně extravagantní, což mi nikdy neodpustila. Moje matka si říká Jacqueline Honeywoodová, i když to samozřejmě není její původní jméno. Jmenovala se Jackie Woodcocková, a to je jedno z má-

la jejích tajemství, které znám. Změnila si ho, když dostala svoji první hereckou práci, a dobře jí posloužilo v její hvězdné kariéře seriálové herečky. Vypadalo dobře na titulních stranách časopisů i v novinových sloupcích s drby ze společnosti. Pokud byste někdy chtěli moji matku naštvat, nejrychlejším způsobem je zkrátit její jméno; tvrdě pracovala na tom, aby se distancovala od toho, co popisovala jako svůj „obyčejný původ“. Jednou jsem jí řekla, že by neměla používat slovo „obyčejný“, ale ona byla typicky zatvrzelá. „Takové jsme byly, miláčku, a já jsem šťastná, že už takové nejsme. Radši budu snob, když tomu tak chceš říkat – některým lidem záleží i na tom, jakým směrem se má odmotávat toaletní papír, i když tobě ne.“ A mně na tom opravdu nezáleželo. Jméno mi dala po své oblíbené postavě z amerického seriálu z 80. let *Dynastie* a já mám pocit, že jsem z toho vyvázla ještě dobře, protože jsem se nakonec taky mohla jmenovat Krystle nebo Sammy Jo. Fallon Honeywoodová se dá snadno zapamatovat, což je užitečné, když vedete eventovou agenturu, ale ne tak hloupé, že by vás lidé nebrali vážně.

Z myšlenek mě vytrhlo tiché zakňučení, jak se Runcible náhle probudila ze spánku. Pohládila jsem ji po hlavě a nevšímalá si matčina delikátně nakrčeného nosu.

„Nechápu, proč trváš na tom, že si to... stvoření chceš nechat. Když už musíš mít psa, nevím, proč by to nemohlo být aspoň něco... hezkého.“

„No, já si myslím, že Runcible je krásná, a že je krásná taky uvnitř.“

Je pravda, že můj milovaný psík nebyl obdařen konvenčně hezkým vzhledem. Je malá a má dlouhou, řídkou šedou srst, která jí vyrůstá v náhodných chomáčích různě po těle. Na prsou jí neroste vůbec, ale zato

na tvářích jí vypučela v bohatých štětkách. Má tenké nožky, obrovské vzpřímené uši, malý, ale chlupatý ocásek, a vyčnívající spodní čelist kvůli zranění, které utrpěla jako štěně ještě předtím, než jsem si ji pořídila. Když jsem ji uviděla v útulku jako poslední z vrhu, který majitelka matky štěňat nechtěla, hned jsem věděla, že jsme stvořené jedna pro druhou. Máma by si přála, abych měla stejný přístup k mužům a dětem, ale k těm, které jsem zatím potkala, moje srdce dosud tolik nevzplálo. Pojmenovala jsem ji Runcible podle knížky *The Owl and the Pussycat*, protože nikdo přesně neví, co to slovo znamená, a původ mého psíka je zrovna tak záhadný: trocha čínského chocholatého psa, určitě, možná něco z jorkšírského teriéra, a snad i kapka čivavy? Každopádně na tom nezáleží – mám ji ráda, i když ostatní lidé mají tendenci se odtahovat a šeptat si něco o gremlinech.

„Nevím, co na ni bude říkat Douglas, natož jeho syn a vnuk. Šlechta je zvyklá na pořádné psy, obzvlášť v Yorkshiru. Nejspíš si budou myslet, že je to nějaký druh návnady pro hon.“

Přitiskla jsem Runcible k sobě a ona se mi přitulila ke krku.

„Nestraš. Když jsem se s Douglasem tehdy setkala, připadal mi moc milý, a jeho rodina bude určitě taky. Ostatně jestli jsou tak vznešení, jak říkáš, měli by taky být příliš zdvořilí, než aby to komentovali.“

„Nejde o to, že to říkám *já*, miláčku, oni mají skutečný šlechtický titul a já ho budu brzy mít taky.“

Snažila jsem se zabránit, aby mi obočí vystřelilo až k nebi. Moje matka nikdy nevynechala příležitost zmínit se o tom, že pokud ji Douglas požádá o ruku, což se plně očekává, stane se lady Knightovou, a její životní štěstí bude úplné. Samozřejmě kromě její

nahastrošené staropanenské jediné dcery. Byla jsem moc unavená, takže jsem se v tom už dál nechtěla rýpat, a tak jsem se rozhodla změnit téma.

„Už ses setkala s jeho synem a vnukem. Jací jsou?“

„Ne, ještě ne. Do Londýna jezdí jen málokdy, ale Douglas tam jezdí často pomáhat s chlapcem – Theem, tak se jmenuje. Tohle je poprvé, co mám dost dlouhou přestávku v práci, abych tam mohla jet s ním. Jeho syn Alexander to nemá lehké a Douglas je úplný světec, jak se do toho vložil.“

„Jestli se vdáš, nebude očekávat, že s ním budeš jezdit do Yorkshiru?“

„Vůbec ne. Douglas i přes svůj skvělý rodokmen,“ znovu střílela zamračeným pohledem po chudince Runcible, „je velmi moderní člověk. Ví, že musím pracovat, a chápe, že *Mayfair Mews* nemůže nechávat svojí hvězdě dlouho volno. Moji fanoušci by to nedovolili.“

Tak tohle byla pravda. Máma hrála v nekonečném seriálu o bohatých obyvatelích Londýna více než dvacet let a milovaly ji miliony lidí. Postavu Ophelie Cromwellové posunula od pouhé epizodní role k ústřední postavě, klasické seriálové matce rodu, která řídí svoji rozvětvenou rodinu i s celým okolím, a přesto má stále čas na dramatický milostný život. Byla jsem ráda, že si našla někoho, kdo o ní nikdy neslyšel ani neviděl její pořad, a přesto plně podporoval a respektoval její práci.

Byla to mimořádná žena, která toho hodně dokázala, a ačkoli byl náš vztah komplikovaný, musela jsem ji obdivovat. Nalila jsem nám oběma další šampaňské v naději, že mě to vzpruží.

„Takže proč to má Alexander teď těžké?“

„No, jeho žena opustila jeho i syna asi před čtyřmi lety, když byl kluk ještě malý – bylo mu asi tak pět –,

a utekla mu s nějakým italským bankéřem. Tak nějak rok nato se ale zabila při autonehodě.“

„To je strašné.“

„To je, vid’? To ale není všechno. Alexander byl šíleně úspěšný kardiochirurg, ale předtím, než ho opustila – možná to byl i částečně důvod, *proč* odešla –, měl sám nějakou nehodu a pochroumal si ruku, takže musel s chirurgií skončit.“

„Zní to tak trochu jako zápletky z *Mayfair Mews*,“ podotkla jsem. Ustrčila jsem ze šampaňského a přála si, abych mě povzbudilo, a ne abych si připadala ještě unavenější.

„Že jo? Ale pro něho to nemělo moc šťastný konec. Vyučuje na univerzitě a vedle toho začal nějaký druh podnikání s nápoji, ale nikdy se mu nepodaří získat zpět svoje postavení – nebo plat – jako chirurg.“

„Být chirurgem musí být hrozně těžké. Představ si ten tlak a tíhu očekávání – doslova držet v rukou lidské životy.“

„Možná, miláčku, ale spousta lidí se s tlakem umí vyrovnat lépe než ty.“

A bylo to tady. Zrovna když jsme si tak příjemně povídaly, vystřelila na mě tak jízlivou poznámku. Za očima mě štípaly slzy a snažila jsem se zhluboka dýchat, jak mi doporučil můj lékař. Problém s mojí matkou je v tom, že když se snažíte vzpamatovat příliš dlouho, než jí něco odpovíte, má tendenci pokračovat v útoku. Zhruba po milionté jsem litovala, že jsem souhlasila s tím, že s ní pojedu na Vánoce. I ve svých nejlepších chvílích mě vyčerpávala, a teď jsem si připadala příliš slabá na to, abych to všechno zvládla. Už jsem ale viděla, jak se zase chystá vyrazit do útoku, a tak jsem rychle odpověděla co nejmírnějším tónem, který jsem dokázala.

„Já *jsem* schopná vyrovnat se s tlakem a myslím, že jsem to už prokázala, mami. Vybudovala jsem si svoji firmu od nuly a je velmi úspěšná.“

„Ale...“

Pokračovala jsem dál a zněla jsem rozhodněji, než jsem se cítila. „Udělala jsem však chybu, že jsem si toho na sebe naložila moc a neměla jsem dostatečnou pomoc. Vždycky se snažím svým klientům poskytovat perfektní služby – a kombinace těchto věcí mě přivedla k naprostému vyčerpání, ale naštěstí ne k úplnému zhroucení.“ Mluvila jsem teď jako příručka pro mentální zdraví, ale byl to nejlepší způsob, jak se dostat k podstatě věci, aniž bych přitom popustila uzdu emocím. To totiž vedlo jen k tomu, že jsem mámu podráždila, a mně samotné to zabránilo myslet jasně. Pokračovala jsem: „Víš, potřebuju nějaký čas na zotavení, ale budu se snažit vrátit se v novém roce k práci *lépe* připravená zvládat tlak než předtím – a s větším porozuměním a pochopením pro to, jak lidé reagují, když je toho na ně v životě moc.“

Matka sevřela rty, což je vzácný jev, který obvykle rychle napравиła, protože se bála, jak by to mohlo urychlit tvorbu jemných vrásek. Rozhodla jsem se, že rozumným krokem bude vrátit rozhovor k jejímu oblíbenému tématu: k ní.

„No vidíš, mami, ještě jsi mi neřekla, jak se ti podařilo dostat na Vánoce měsíc volna z *Mayfair Mews*. Nepamatuju si, kdy jsi naposledy měla tak dlouhou pauzu.“

Ústa se jí uvolnila do známého lehkého úsměvu a pak nám dolila skleničky.

„Pravda, pravda. Být středobodem celého seriálu s sebou přináší jistě nevýhody – nelehce spočívá hlava, již koruna tíží, jak říká Shakespear v *Jindřichovi IV.*, a tak dále, miláčku.“

V duchu jsem rozvažovala, zda by trocha lehké provokace ve smyslu „no, a nemyslíš tedy, že by byl čas odejít do důchodu?“ nebyla zábavným způsobem, jak si ukrátit pár minut cesty, ale nakonec jsem se rozhodla schovat si to na jindy, kdy budu potřebovat důraznější taktiku odvedení pozornosti. Máma pokračovala.

„Řekla jsem jim, že Douglas prostě *trvá* na tom, abychom byli víc spolu. Strávit sváteční období v jejich rodinném rytířském sídle a všechny je poznat je ideální příležitost, zejména když důležité vánoční epizody seriálu se natočily už několik týdnů předem.“

Skryla jsem svůj úsměv za okrajem skleničky. Měla jsem podezření, že Douglasovi a jeho rodině by se možná nedostalo tolik její společnosti, kdyby ta návštěva zasahovala do každoroční vánoční války o sledovanost mezi všemi velkými seriály, kterou *Mayfair Mews* vyhrával už sedm let po sobě.

„Budete tam mít letos zase nějakou šťavnatou zápletku? Loni se mi líbil ten nápad o smrti z rukou toho vyšinutého doktora.“

Úkosem se na mě podívala.

„Jsem ráda, že se ti to líbilo, miláčku, a je mi líto, že tě zklam, ale letos jsme se rozhodli pro něco stejně dramatického, ale víc pohodového. V centru příběhu jsem já...“

Přirozeně.

„... přirozeně, ale také v něm Margot opouští Dirka, protože se dozví tu zprávu o něm a o jeho online účtu.“

„Margot opustí Dirka? Ale já myslela, že jsou jedním z nejstabilnějších párů celého seriálu?“

„To sice ano, ale producenti si zřejmě mysleli, že Lucinda dostává na obrazovce příliš velký prostor, a proto se rozhodli ji odstranit. Jsem z toho samozřej-

mě zničená, taková skvělá herečka a dobrá přítelkyně, ale jsem si jistá, že přesně vědí, co dělají.“

A já jsem si jistá, že ty taky přesně víš, co děláš, pomyslela jsem si. Producenti – to určitě. Tohle určitě vymyslela Jacqueline Honeywoodová. Chudák Lucinda hrála oblíbenou roli Margot už pět let, ale vypadalo to, že ten šestý už na ni nečeká. Máma dokázala být nemilosrdná, ale to bylo součástí důvodů, proč se jí podařilo dosáhnout takového úspěchu, což jako její dcera moc dobře vím. Přestože zahlazovala vzpomínky na to, jak jsem s ní vyrůstala, jako bych si je vymyslela, já si to pamatuju jasně. Když jsem byla malá a ona potřebovala odejít do práce nebo do společnosti, často mě nechávala se svými náhodnými přáteli a nikdy jsem neměla pocit stability. Často nebyla doma, a když byla, většinu času mi říkala, ať si na to moc nezvykám, protože brzy zase odejde. Když mi bylo tak šest nebo sedm let, učitelka ve škole naší třídy uložila napsat něco o našich rodinách a já jsem se zmožila jen na tohle: „Moje maminka je ta paní v reklamě na Martini v televizi. Můj tatínek odešel.“ Ten sešit, ve kterém to bylo napsáno, jsem našla teprve před nedávnem a projel mnou záchvěv smutku nad tím dítětem. Připomněla jsem si, jak jsem se cítila osamělá. Ale matčin úspěch se stal i mým úspěchem. Její postavení i plat astronomicky vzrostly, a když mi bylo jedenáct, poslala mě do nóbl internátní školy v Devonu. Hrozně se mi líbilo, že nemusím být pořád sama, a dalších sedm let jsem byla naprosto šťastná. Po vysoké škole jsem absolvovala několik pracovních stáží a nakonec začala pracovat v malé eventové agentuře, jejímiž hlavními zákazníky byli milionáři, kteří chtěli zařídit úžasné večírky pro sebe, své děti, a dokonce i pro své psy. Oceňovala jsem jejich vysoké nároky,

kterých se mi podařilo nejen dosáhnout, ale obvykle je i překonat, a když se původní majitelka rozhodla odejít do důchodu, firmu jsem převzala nejprve jako placený manažer a pak jsem ji nakonec vyplatila. Odolala jsem tomu, abych nechala podnik se příliš rozrůst, držela jsem se naší linie a velmi exkluzivního postavení. Vystačila jsem si jen se dvěma stálými zaměstnanci – Samem, kterého naši zákazníci zbožňují, a Talithou, která je tak bystrá a chytrá osobní asistentka, jakou si jen může kdo přát. Přesto jsem pracovala tak tvrdě a dopřávala si tak málo dovolené, že mě nakonec dostihl stres, vyčerpání a neschopnost spát. Sam byl tím, kdo mi ten večer po večírku ve Victoria & Albert Museum dal poslední impuls, který jsem potřebovala, abych si konečně dala pauzu. Když jsem souhlasila s tím, že si vezmu na nějaký čas volno, těšila jsem se, že strávím Vánoce doma a budu se věnovat dlouho odkládanému čtení, uklízení a všeobecnému bloumání, ale pak jsem se o tom bláhově zmínila svojí matce.

„Nebud’ směšná, miláčku, nemůžeš přece o Vánocích plesnivět v tomhle malém bytě sama.“

„Ale já bych docela ráda plesnivěla – myslím, že by to mohlo být uklidňující.“

„Nesmysl. Nakonec bys stejně pořád kontrolovala pracovní e-maily a dělala si starosti kvůli účtu za plyn. Změna je stejně dobrá jako odpočinek, takže musíš jet se mnou do Yorkshiru a strávit svátky s Douglasem a se mnou. Je tam spousta místa – je to panské sídlo, a jinak je tam jen jeho syn a vnuk. Trvám na tom.“

Překvapení nad nečekanou touhou mojí matky strávit se mnou vůbec nějaký čas, natož několik týdnů, mě přimělo souhlasit. Teprve později, když jsem o tom přemýšlela se Samem a s lahví vína, jsem pojala podezře-

ní, že se máma nejspíš jenom vrhá do nové role paní šlechtického sídla, ve kterou doufala (navzdory tomu, že Douglas trávil většinu roku ve svém bytě v londýnském Kensingtonu), a úžasný vztah s její jedinou dcerou prostě zapadal do tohoto obrázku lépe než napjatý vztah ve stylu obědů dvakrát ročně, jaký jsme měly ve skutečnosti. To už bylo příliš pozdě, abych si to rozmyslela, a představa, že vypadnu z Londýna a že možná dojde i na zlepšení vztahu s matkou, byla lákavá.

Do mých myšlenek vpadlo ostré rachocení a oči, které se mi začaly zavírat, se zprudka otevřely; byla to máma, klepající dlouhým nehtem na skleněnou přepážku mezi námi a řidičem. Viděla jsem, jak zmáčkl tlačítko, a přepážka se hladce odsunula na jednu stranu.

„Madam?“

„Jak dlouho ještě pojedeme?“

„Už jen minutu nebo dvě, madam.“

„Děkuji.“

Sklo se opět zavřelo a já se nejistě usmála, v břiše se mi proletělo malé hejno motýlků.

„Proč se tváříš tak tragicky?“ řekla máma, vytáhla malé kompaktní zrcátko a začala si upravovat už beztak dokonalý make-up a účes. „Budou to krásné Vánoce. Starosti bych si měla dělat já. Budu muset nastoupit před toho jeho zatraceného syna a bůhví kolik dalších členů rodiny.“ Když vytáhla zlatou tubu se rtěnkou, viděla jsem, jak se jí třese ruka; Jacqueline Honeywoodová byla poprvé po dlouhé době nervózní. Natáhla jsem ruku a stiskla jí koleno. Naše oči se krátce setkaly v nečekaném vzájemném porozumění. Byla bych jí ráda něco řekla, jenže auto zprudka zastavilo, pneumatiky zaskřípěly na šterku a ponurý hlas řidiče z reproduktoru oznámil:

„Jsme na místě.“

KAPITOLA 3

Vystoupily jsme z auta a řidič vyndal naše zavazadla. Matka šla ke vchodovým dveřím a já jsem položila Runcible do mírně přerostlé trávy vedle příjezdové cesty. To mi poskytlo dobrou příležitost podívat se na dům, v němž budu několik příštích týdnů bydlet. Kdykoli jsem se ocitla před čímkoli působivým od suflé až po filmovou hvězdu, byla jsem jako typický Londýňan zvyklá projevovat určitý předstíraný nezájem, ale teď jsem při pohledu na dům, který se přede mnou tyčil, zůstala stát s otevřenou pusou. Byl dokonale symetrický, se dvěma řadami obrovských oknech přes šedivé kamenné průčelí. Uprostřed nad impozantními dřevěnými vstupními dveřmi bylo dvojité okno a ještě nad ním dvě menší klenutá okna vedle sebe. Společně byla zasazená do trojúhelníkového štítu, jehož špička se vypínala vysoko vzhůru k olověně šedému odpolednímu nebi, obklopená čtyřmi obrovskými šestihrannými komíny, po dvou na každé straně. Ze dvou z nich se vesele kouřilo a já jsem

doufala, že to znamená, že uvnitř v domě bude teplo, i když to zvenčí moc nevypadalo. Celé to na mě působilo tak trochu jako z románu *Na větrné hůrce*. Ledové prsty větru se mi vkrádaly do rukávů a za krk a kolem se do dálky táhla syrová krajina. Rozhodně to nevyzařovalo žádné vánoční veselí. Znovu se mi vybavil obraz mého útulného, i když neuklizeného bytu v Londýně, a cítila jsem, jak se ve mně vzmáhá vztek.

Nebo to možná byly nervy. Ale byla jsem tady, takže bude lepší, když na to nebudu myslet. Podívala jsem se dolů a uviděla, že chudák malá Runcible se už vyčurala a teď se třese zimou. Zvedla jsem ji do náruče a zastrčila si ji pod kabát. Vstupní dveře se otevřely. Napůl jsem očekávala komorníka v livreji komplet i se stříbrným podnosem, ale objevil se Douglas. Vysoký muž s hustými prošedivělými vlasy a laskavými modrýma očima mámu vřele objal. Políbili se a pak na mě zamával.

„Fallon, vítěj! Pojd' dál, rychle, honem, než všichni zmrzneme!“

Vděčně jsem cupitala blíž a Douglas mě také objal, až Runcible lehce vykvikla.

„To je ten tvůj pejsek?“ Jemně odsunul límec na mém kabátu, aby na ni lépe viděl, a pak mírně ucouvl, což je reakce, na kterou jsem zvyklá. „Ach! Ta je ale, hm, malinká. Musí jí být taky zima. Tak pojd'te, v hale je rozdělaný oheň a už taky musí být čas na čaj.“

Šla jsem za ním a říkala si, že hala je skutečně podivné místo na posezení u čaje. Žádný oheň jsem tam neviděla, ale zato byla dvakrát větší než můj obývací pokoj doma. Zvedalo se z ní velkolepě rozmáchlé dubové schodiště, které stoupalo na galerii. Bylo tam také několik předmětů, jak jsem předpokládala, souvisejících s Bondem. Nestihla jsem jim věnovat víc než letmý po-

hled: kufřík, z něhož po straně vykukovaly peníze, kufřík se zlatou pistolí a s jedinou zlatou kulkou a několik starodávně vypadajících plakátů. Teprve když nás Douglas provedl dveřmi nalevo od schodiště (samozřejmě kolem vystaveného rytířského brnění), jsem si uvědomila, že slovem „hala“ myslel hlavní halu.

Ocitli jsme se v obrovské místnosti s kamennou podlahou, pokrytou vybledlými koberci. Nad námi se do výšky zvedal dřevěný klenutý strop a v kamenném krbu, připomínajícím svými rozměry jeskyni, skutečně plápolal přívětivý oheň.

„Ach, Alexandře, tady jsi. A Annabel. Tohle je Jacqueline a její dcera Fallon. Dáte si s námi čaj?“

Teprve když Douglas promluvil, jsem si všimla, že v místnosti už jsou dva lidé: tmavovlasý muž s modrýma očima a upjatým výrazem, nepochybně Douglassův syn, a blondáta žena, štíhlá jako proutek, oblečená do drobně kyticzkovaných šatů s hlubokým výstřihem a mohutného béžového svetru. V ruce držela oranžový hrnec s pokličkou, přívětivě se na nás usmívala a chtěla něco říct, ale vtom Alexander zařval: „Ne! Teďdy chci říct, že já musím jít najít Thea a Annabel pojede domů.“

Zdalo se, že Annabel nesouhlasí. Posadila se na opěradlo pohovky a mně připadalo, že je odvážnější, než by naznačoval její kyticzkovaný vzhled; nejenže ignorovala fakt, že byla zjevně poslaná pryč, ale taky proto, že pohovka, na niž se usadila, vypadala asi tak sto let stará a v poněkud chatrném stavu. Já bych jí svoji tělesnou hmotnost nesvěřila, ale pravda je, že byla asi dvakrát taková než ta její.

„Jsem si jistá, že Theovi bude chutnat, drahoušku Alexi, tak proč bychom nepočkali, až ho přivedeš, a já mu to ukážu?“

Alexander se zamračil a zamířil ke dveřím.

„Děkuji ti, Annabel, ale to nemůžeme přijmout. Theo stejně experimentuje s vegetariánstvím a my bychom nechtěli, aby jídlo přišlo nazmar. Musím ho jít najít a přivítat naše hosty.“

Napadla mě kacířská myšlenka, že by se mi nejvíc zamlouvalo, kdyby mi dali tichý pokoj a nechali mě být, místo aby mě někdo vítal, obzvlášť tenhle povýšený člověk, ale trpělivě jsem stála a doufala, že to půjde rychle.

Naštěstí pro mě ani houževnatá Annabel nedokázala ignorovat otevřené dveře. Zaculila se na nás a v oblaku konvalinkové vůně odešla s důstojností, jakou bych já za daných okolností nejspíš nedokázala zachovat.

„Možná bych příště mohla udělat nějakou skvělou dobrotu z fazolí!“ Slyšela jsem ji zatrylkovat, ale nedostalo se jí žádné odpovědi kromě toho, že se vstupní dveře za ní pevně zavřely. Alexander se vrátil se zasmušilou tváří a zachmuřeným pohledem v modrých očích.

„Jasně, jako přivítání to nebylo nic moc. Zdravíčko, Jacqueline, rád vás poznávám. A vítejte v Blakeney Hall. Zdravím, Fallon.“ Všichni jsme si potřásli rukama a vzájemně se mumlavě pozdravili. Alexander pokračoval, zjevně stále podrážděný ze svého nevíтанého hosta. „Annabel umí být poněkud... neodbytná, a když to není ona, stejně jsem neustále zaplavený jejími klony, které se domnívají, že když muž se synem žijí sami, musí se o ně někdo starat. Jsme v naprosté pohodě, i když mi právě zabrala další půlhodinu času, kterého se mi tak těžce nedostává. Půjdu najít Thea.“

Prošel místností – jeho otec ho vřele poplácal po rameni – a odešel jinými dveřmi na opačné straně haly.

Částečně jsem doufala, že se ztratí v útrobach rozlehlého sídla a už se neobjeví; už beztoho jsem tu měla matku, s níž se budu muset potýkat, a to poslední, co jsem potřebovala, bylo být zdvořilá k Douglassovu nevrlému synovi. Vzhledem k tomu, jak hrubý byl před chvílí k ženě, která mu přinesla kastrol s jídlem, jsem si nemyslela, že bych si u něj vedla o mnoho lépe, když jsem mohla nabídnout jen svého malého psa a momentální vyčerpání.

„Omlouvám se,“ řekl Douglas a pohybem ruky nás vybídl, ať se posadíme na obrovské pohovky. Obklopovaly stůl, jenž vypadal jako kmen stromu na nohách, a byly postavené tak, aby dokonale zachytily teplo od ohně. „Od té nehody a od toho, co se pak stalo s Holly, je rozhodnutý dokázat, že je schopný mít svoji kariéru a zároveň vychovávat Thea, ale nejsem si jistý, komu se to snaží dokázat. Já vím, že je velice schopný, a na nikom jiném nezáleží.“

„Když je někdo takhle těžce zraněný, může trvat dlouho, než se zahojí,“ řekla máma dosud neslýchaně soucitným tónem. „Podle toho, co jsi mi řekl, je ve všem úžasně dobrý. A k tomu je moc hezký, což nikdy není na škodu. Bude v pohodě.“

Douglas se k ní natáhl a stiskl jí ruku.

„Děkuji ti, moje drahá. Věděl jsem, že to pochopíš,“ řekl a zadíval se na ni. „Skvěle rozumíš lidem – soudím, že je to tím, že jsi herečka a umíš se vžít do různých charakterů.“

Otočil se ke mně. „Vaše matka mi otevřela oči v mnoha věcech v životě.“

Zdržela jsem se komentáře. V jedné věci však pravdu *měla* a bylo pro ni typické, že se zmínila právě o tomhle. Alexander skutečně vypadal neuvěřitelně dobře, dokonce – nebo možná hlavně – když vyhazo-